

Synd og Uforstand, der er Skyld i legemlige Lidelser, og i at Kvinderne indtager en mere eller mindre foragtet Stilling i Samfundet.

Denne Udtalelse i første Mosebog var intet Bud, men ligefrem en Skilddring af, hvad Fremtiden vilde bringe Kvinden, og om Sandheden af denne Skilddring vidner Millioner af Kvinders og Mødres Lidelser gennem de efterfølgende Aartusinder. — Denne Skilddring maa ligesaa lidt tages som en Guds Befaling, som det han samtidig siger til Manden: „i dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød“, og „du skal æde Urter paa Marken“. Hvis dette ogsaa var en Befaling, der stod i Kraft gennem tallose Slægter, da maatte hver Mand, som spiste Kød, hver eneste Mand, der ikke i sit Ansigts Sved tjente sit Udkomme, fly for sin Skabers Aasyn. Det er ikke mere tosset at paastaa dette, end at Gud har skabt Kvinderne til Lidelse og Underkastelse.

Nutidens Videnskabsmænd stemmer fuldstændig overens med Guds Ord deri, at Skabelsen foregik trinvis: først de lavere Væsener, derefter de højere Dyr, og derefter igen Manden og tilsidst den mere sammensatte, Kvinden. Skabelsens Følgerække tyder ikke paa, at Kvinden skal underkaste sig Manden, snarere det modsatte.

Ganske vist, Jøderne var Aarhundreder igennem ret uudviklede og stod stadig paa en vis Maade under Indflydelse af de omboende endnu mindre udviklede Hedningefolk, som de kom i Berøring med. Vi kan da heller ikke vente, at deres Behandling af Kvinderne kan staa som et Forbillede, som i alle Enkeltheder bør efterfølges af det 20de

Aarhundredes Mænd. I de ti Bud foreskrevetes Ærbødighed for Moderen ligesaa vel som for Faderen. Ved til visse Tider at regne Kvinderne for urene, beskyttedes disse mod ukysk Behandling; derfor er ogsaa Jøderne endnu den Dag i Dag et Eksempel paa Renhed og Sandhed. Loven om Skilsmisse gav Kvinderne et Værn, som de omboende Folks Kvinder, der for et godt Ord kunde blive smidt paa Døren af deres Mænd, ikke besad.

Jøderne gav Kvinderne Lov til at udvikle deres medfødte Færdigheder. Mirjam digtede og sang sine Sange og Maria sin Lovsang. Deborah skaffede sit Folk Sejr over Fjenderne og regerede det fredeligt i 40 Aar. Den store Sejr fik hende ikke til at tragte efter Berømmelse ved nye Krige, nej hun vilde hellere skaffe sit Folk de Goder, der trives i Fredstid. Profetinden Hulda og Anna, Kvinden, der forkyndte at Frelseren var kommen, fuldførte deres hellige Værk, uden at nogen forhindrede dem deri, „fordi de var Kvinder“. Jøderne havde høje Tanker om, hvad Kvinderne kunde gøre, det ser vi af de sidste 21 Vers af Ordsprogenes sidste Kapitel.

Deri skildres en højtstaaende Kvinde, en Kvinde, der er veludviklet i enhver Henseende, og som godt kan gælde for en Type paa en god Nutidskvinde. I dette Billede af en ideel Kvinde gives utvivlsomt Karaktertræk, der fandtes hos mangan en jødisk Kvinde paa den Tid. Denne Skilddring og de ti Bud var som et stort, højt Ideal, som de søgte at naa.

(Fortsættes).